

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По3 16/25
29.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Данка Лаушевића, председника већа, Људмиле Миљковић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Росанде Џевердановић Савковић, као записничара, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185 став 4 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Перић, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.По3 бр.77/24 од 01.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Перић, а пресуда Вишег суда у Београду К.По3 бр.77/24 од 01.04.2025. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.По3 бр.77/24 од 01.04.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185 став 4 КЗ, па му је, применом наведеног законског прописа и одредби чланова 4, 5, 42, 45, 54, 64, 65 и 66 КЗ, изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна неће извршити ако окривљени, за време проверавања у трајању од 4 (четири) године од правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. На основу члана 63 КЗ, уколико дође до опозивања условне осуде, суд ће окривљеном у казну затвора урачунати време проведено на задржавању дана 13.11.2024. године и на

издржавању мере забране напуштања стана од 14.11.2024. године до 01.04.2025. године. На основу члана 87 и члана 185 став 7 КЗ, окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета, и то мобилног телефона марке "Motorola", ..., IMEI2:.... На основу члана 264 став 1 ЗКП, окривљени АА је дужан да накнади трошкове кривичног поступка, те се обавезује да суду накнади трошкове на име вештачења, у износу од 72.172,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Против напред наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи првостепену пресуду, те окривљеном АА изрекне ефективну казну затвора у дужем временском трајању, адекватну степену кривице и опасности извршеног кривичног дела,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Јелена Перић, због повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи ожалбену пресуду, у делу који се односи на изречену кривичну санкцију, тако што ће на изречену условну осуду којом је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, одредити да се иста неће извршити ако окривљени, за време проверавања у трајању од годину дана, не учини ново кривично дело, уз захтев да буде обавештена о седници већа.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Јелена Перић поднела је одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београд, у поднеску Ктж.бр.480/25 од 23.05.2025. године, предложио је да Апелациони суд у Београду, као другостепени, усвоји као основану жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж.бр.97/24 од 14.04.2025. године и преиначи пресуду Вишег суда у Београду К.По3 бр.77/24 од 01.04.2025. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окривљеном АА изрећи казну затвора у дужем временском трајању, и по сили закона изрећи и посебне мере одређене чланом 7 став 1 тачке 1, 2, 3, 4 и 5 Закона о посебним мерама за спречавање вршења кривичних дела против полних слобода према малолетним лицима, а жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Перић, одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, о којој, у смислу одредбе члана 511 став 1 ЗКП, није обавестио странке и браниоца, налазећи да њихово присуство не би било корисно за разјашњење ствари, на којој је размотрио списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога из жалби, као и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду и одговора браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Перић, на жалбу јавног тужиоца, те након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

-жалбе су неосноване.

Током овог кривичног поступка неспорно је утврђено да је окривљени чувао 101 видео запис и једну слику, на којима су приказани сексуални односи са малолетним лицима и полни органи малолетних лица, да из 4 извештаја NCMES произилази да је број отпремљених датотека 106, да је очигледна дечија порнографија у 15 датотека и да је дете обнажено у једној датотеци, да је 76 отпремљених датотека са 5 пубертетским малолетницима, да из документације произилази да је на апликацији “Google Photos” за свега четири дана сачувао 74 видео записа и 12 фотографија, да је вршењем увида у два ЦД-а констатовано да се у фолдерима уочава наведени број видео записа и слика на којима су приказани сексуални односи са малолетним лицима и полни органи малолетних лица.

Жалбом браниоца окривљеног, побија се првостепена пресуда због повреде кривичног закона, тако што се истиче да суд није узео у обзир као олакшавајућу околност, мишљење, односно психијатријску експертизу окривљеног, урађену од стране судских вештака, психијатра др Светислава Мишковића и специјалисте медицинске психијатрије др Дејана Степановића, од 11.03.2025. године, у ком су се судски вештаци изјаснили да је, у време извршења кривичног дела, урачунљивост окривљеног била смањена до степена битног, али не и битно. С тим у вези, бранилац истиче да, сем чињенице да суд наведено није ценио као олакшавајућу околност, није јасно ни образложио на основу којих околности сматра да се, у конкретном случају, ради о директном умишљају. Наиме, суд сматра да је окривљени био свестан свог дела чије је извршење хтео и да се ради о директном умишљају које, само по себи, представља највиши степен кривице, што је, према ставу браниоца, нејасно, а имајући у виду управо налаз и мишљење вештака који констатују да је, у време извршења кривичног дела, окривљени био лабилан, да је постојала депресивна реакција и да је његова способност да схвати значај својих дела (свест) и могућност да управља својим поступцима (воља) била смањена до степена битног.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно поступио када је нашао да је окривљени АА био свестан свог дела и хтео његово извршење, дакле, да је поступао са директним умишљајем, при чему је био свестан да је његово дело забрањено. У том смислу, суд је ценио чињеницу да је окривљени мењао одбрану током овог кривичног поступка, имајући у виду да је у тужилаштву навео да извршење кривичног дела признаје у потпуности, да је све време био свестан да то није дозвољено, да је знао да је реч о материјалу који је забрањено уопште поседовати, али да ни сам не може да каже зашто је у томе учествовао, док је на главном претресу негирао извршење кривичног дела, наводећи да није имао свест да је ово законски упитно, нити прекршајно, нити као кривично дело, па након што му је предочен наведени део одбране из тужилаштва, навео је да то није рекао, што суд правилно није прихватио, имајући у виду наставак његове одбране да мисли да једино овај детаљ није тачно унет у записник приликом саслушања у тужилаштву. Првостепени суд је правилно поступио када је прихватио одбрану окривљеног из тужилаштва, а имајући у виду да је општепозната чињеница да је кажњиво све што има везе са искоришћавањем, изабљивањем и злоупотребом малолетних лица, нарочито у сексуалне сврхе. О свести окривљеног говоре и његови наводи да је, први пут када му је послат видео запис, ушао у њега, да му је било јасно о чему се ради, да је увидео о

чему је реч, да је то било грозно, да није веровао да се тако нешто може налазити на тој апликацији, да се бојао шта ће даље да види. У прилог постојања свести окривљеног о забрањености, говори и чињеница да је навео да се у фото документацији налазе малолетна лица, и то баш мала деца.

С обзиром на наведено, као неосновани су оцењени и жалбени наводи браниоца окривљеног да је приликом саслушања пред тужилаштвом окривљени признао извршење кривичног дела, али је притом мислио на радње које му се стављају на терет, али не и да је био свестан да таква радња представља кривично дело, а камоли да је имао намеру да исто изврши. При томе, у прилог правилности напред наведеног закључка првостепеног суда иде и чињеница која се односи на животну искуство и интелигенцију окривљеног, који је у року завршио Факултет техничких наука..., са просеком 9,95, потом мастер студије са просеком 10, након чега је уписао докторске студије и да ради ..., па је нелогично да лице са таквим својствима није свесно да је његово дело забрањено.

Жалбом браниоца се указује и на чињеницу да се ради о потпуно легалној апликацији, на најзаступљенијој интернет продавници “Play Store”, те да сигурно куповином/уласком на наведену апликацију, није постојала намера за прибављањем оваквог садржаја.

Међутим, првостепени суд је имао у виду наводе окривљеног да је апликација “Kik” легална, да није било никаквих упозорења, нити је било модератора који би штитили од тога, па је, с тим у вези, правилно нашао да се на самој апликацији наводи “Kik-Messaging & Chat App” и да је у питању апликација за размену порука и за ћаскање, дакле не за размену предметног материјала.

Приликом одлучивања о кривичној санкцији, првостепени суд је ценио све околности прописане одредбом члана 54 КЗ, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио чињеницу да је исти неосуђиван, његове личне прилике, односно да је мастер инжењер машинства и да је ..., потом његово држање после учињеног кривичног дела, односно чињеницу да је сарађивао са полицијом, имајући у виду да се у записнику о увиђају наводи да је окривљени омогућио увиђај над телефоном, као и чињеницу да је исказао искрено кајање, док је као отежавајуће околности ценио упорност и истрајност у вршењу инкриминисане радње, с обзиром да из извештаја НСМЕС произилази да је време првог инцидента 08.09.2024. године, а да из фото документације произилази да је окривљени имао снимке до 12.11.2024. године, што дакле обухвата период дуже од два месеца, у којем је окривљени прибављао и поседовао порнографске материјале, те је суд ценио и количину предметног материјала.

Имајући у виду наведене, од стране првостепеног суда утврђене олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног АА, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд правилно поступио када му је изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 6 месеци, са роком проверавања од 4 године. На правилност одлуке о кривичној санкцији, нису били од утицаја жалбени наводи браниоца окривљеног, да суд као олакшавајућу околност није утврдио смањену урачунљивост окривљеног до степена битног, али не и битно, будући да смањена

урачунљивост до степена битног, али не и битно, представља само могућност суда да исту цени као олакшавајућу околност при одмеравању казне, при чему Апелациони суд у Београду налази да ова околност не утиче на правилност, у конкретном случају, одабира од стране првостепеног суда кривичне санкције и њене висине.

Наиме, и према оцени Апелационог суда у Београду, изречена кривична санкција окривљеном АА, у складу је са тежином извршеног кривичног дела, степеном кривице окривљеног, као и околностима под којима је кривично дело извршено, те је иста нужна, али и довољна за остваривање, како сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, тако и опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ. Стога су супротни жалбени наводи јавног тужиоца, да је суд дао превелики значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, те да се овако изреченом казном не може остварити општа сврха изрицања кривичних санкција, односно да иста није оправдана ни адекватна, као и браниоца, да је суд превисоко одмерио период провере на утврђену казну затвора, оцењени су као неосновани.

Пошто се изјављеним жалбама, према оцени Апелационог суда у Београду, не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде, то су жалбе одбијене као неосноване.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Росанда Цевердановић Савковић, с.р.

Председник већа-судија
Данко Лаушевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић